

DE RØDE SKO

"Danse gjorde hun og danse måtte hun"

"Intet i verden kan sammenlignes med røde sko"

Der var en lille pige, så fin og så nydelig. Om sommeren måtte hun altid gå med bare fødder, for hun var fattig. Og om vinteren med store træsko, så hendes lille vrist blev ganske rød – det var grueligt!

Midt i bondebyen boede den gamle "mo'er skomager". Hun sad og syede – så godt hun kunne – af røde, gamle tøjstrimler et par små sko. De var ganske kluntede, men godt ment var de.

Dem skulle den lille pige have.

Den lille pige hed Karen.

Just den dag hendes moder blev begravet, fik hun de røde sko. Og dem havde hun nu på for første gang. De var ikke de rigtige sko at sørge med, men hun havde ingen andre. Hun gik med bare ben i dem og bagefter den kiste af strå, som fattige – og hendes moder – blev begravet i.

I det samme kom der en stor, gammel vogn. I den sad der en stor, gammel frue. Hun så den lille pige og fik ondt af hende.

Til præsten sagde hun:

"Hør, lad mig tage den lille pige, jeg vil være god imod hende!"

Karen troede, at det var på grund af de røde sko! Men den gamle frue sagde, at de var forfærdelige – de blev derfor brændt! Karen blev klædt fint og nydeligt på. Hun måtte lære at læse og sy. Folk sagde, at hun var nydelig, men spejlet sagde: "Du er meget mere end nydelig, du er dejlig!"

Engang rejste dronningen gennem landet. Med sig havde hun sin lille datter, der var en prinsesse.

Folk strømmede til slottet – og Karen var der også. Den lille prinsesse stod i sine fine, hvide klæder i et vindue og lod sig "se på." Hun havde hverken slæb eller guldkrone på, men dejlige fine røde lædersko.

De var rigtignok anderledes nydelige, end dem "mo'er skomager" havde syet til den lille Karen.

Intet i verden kan sammenlignes med røde sko!

Nu var Karen så gammel, at hun skulle konfirmeres. Nye klæder fik hun, og nye sko skulle hun også have. Den rige skomager inde i byen tog mål af hendes små fødder. Det var hjemme i hans egen stue, hvor der stod store glasskabe med yndige sko og blanke støvler. Det så nydeligt ud, men den gamle frue så ikke godt, og så havde hun ingen fornøjelse deraf.

Midt imellem skoene stod der et par røde sko, ganske som dem prinsessen havde haft på. Hvor var de smukke! Skomageren sagde, at de var syet til et grevebarn, men at de ikke havde passet hende.

"Det er nok blankklæder," sagde den gamle frue, "de skinner!"

"Ja, de skinner," sagde Karen. De passede hende. Og de blev købt. Den gamle frue vidste ikke, at de var røde, thi hun ville aldrig tillade, at Karen gik til konfirmation i røde sko – men det gjorde hun!

Alle menneskerne i kirken så på hendes fødder.

Da hun gik op ad kirkegulvet, syntes hun, at de gamle billeder derinde af de begravede, disse portrætter af præster og præstekoner med stive kraver og lange sorte klæder, fæstede øjnene på hendes røde sko.

Kun på disse tænkte hun, da præsten lagde sin hånd på hendes hoved og talte om den hellige dåb, om pagten med Gud og at hun nu skulle være et kristent menneske. Orgelet spillede så højtideligt, de smukke børnestemmer og den gamle kantor sang.

Men Karen – hun tænkte kun på de røde sko!

Om eftermiddagen blev den gamle frue klar over, at skoene var røde. Hun sagde, at det var stygt, at det ikke passer sig med røde sko i kirken, og at Karen herefter – når hun gik i kirke – skulle have sorte sko på! Og det selvom de var gamle!

Næste søndag var der altergang.

Karen så på de sorte sko, hun så på de røde – og så på de røde igen og tog så de røde på!

Det var et dejligt solskinsvejr. Karen og den gamle frue gik ad stien gennem kornet på marken. Der støvede det lidt.

Ved kirkedøren stod en gammel soldat med en krykke og med et underligt langt skæg, der var mere rødt end hvidt!

Han bøjede sig ned og spurgte den gamle frue, om han måtte tørre hendes sko af.

Karen strakte også sin lille fod ud.

"Se, hvilke dejlige dansesko," sagde soldaten, "sid fast, når i danser," sagde han og slog med hånden på sålerne!

Den gamle frue gav soldaten en skilling, og hun gik så med Karen ind i kirken.

Alle menneskerne derinde så på Karens røde sko, og alle billederne på væggene så på dem! Og da Karen knælede ved alteret og satte guldbægeret for sin mund, tænkte hun kun på de røde sko.

Det var, som om de svømmede om i bægeret foran hende.

Hun glemte at synge sin salme. Hun glemte at læse sit fadervor.

Nu gik alle folk fra kirken. Den gamle frue steg ind i hestevognen. Da Karen løftede foden for også at stige ind i hestevognen, sagde den gamle soldat, som stod tæt ved: "Se hvilke dejlige dansesko!"

Karen kunne ikke lade være. Hun måtte lave nogle dansetrin. Da hun begyndte at danse, blev benene ved med at danse. Det var, som om skoene havde fået magt over benene. Hun dansede omkring kirken, hun kunne ikke lade være! Kusken måtte løbe bagefter. Han tog fat i hende, og løftede hende ind i vognen.

Men fødderne blev ved at danse. Hun sparkede så grueligt den gode gamle frue.

Endelig fik de skoene af, og benene faldt til ro!

Hjemme blev skoene satte op i et skab.

Karen kunne ikke lade være at se på dem.

Den gamle frue blev syg. De sagde, at hun ikke længere kunne leve! Plejes og passes skulle hun, og ingen var nærmere til det end Karen.